

[Chr. Nielsen.]

varer. Men nu stiller folk sig altså op tolv timer i forvejen for eventuelt at spare en krone eller halvanden på indkøb af så jævne og almindelige ting som undertøj, skjorter og sokker. Jeg synes, at dette tydeligt nok understreger, hvor fortvivlet situationen er for store dele af den danske befolkning, og jeg synes, det understreger nødvendigheden af, at regeringen, at de partier, der har deltaget i påskeforliget, indstiller sig på at løse problemerne på en anden måde end den, man hidtil har benyttet. Problemerne kan ikke i længden løses ved, at man lægger yderligere byrder over på befolkningen. Vi må antaste ondet ved dets rod; det er det eneste, der vil være til gavn for Danmark og den danske befolkning.

Jeg vil gerne gøre nogle enkelte bemærkninger om en detail i lovforslaget. Der har været en hel del blæst om bestemmelsen om, at personer, der er 65 år og derover, fritages for bunden opsparing. Jeg savner en virkelig begrundelse for denne bestemmelse, og jeg synes, det virker ganske urimeligt overfor de store dele af befolkningen, som nu drages ind under opsparingen, og som i virkeligheden ikke har råd til det, at man fritager mennesker over 65 år, der sidder med store indtægter. Man behøver ikke at nævne navne i denne forbindelse, men der findes adskillige personer her i landet over 65 år med store indtægter, som egentlig burde ydes deres bidrag til denne opsparing. Jeg synes, det er en alvorlig skavank ved lovforslaget, men folketinget har jo ikke villet rette derved, og man kan vel heller ikke her på det nuværende tidspunkt gøre sig håb om at finde forståelse for, at dette er urimeligt.

Mit parti har ikke medvirket ved gennemførelsen af påskeforligets foranstaltninger og kan heller ikke gå med til det foreliggende lovforslag. Jeg må for mit vedkommende stemme imod.

Finansministeren (Thorvil Kristensen): Jeg takker de ærede ordførere, som har givet lovforslaget tilslutning, og skal gøre enkelte bemærkninger til det, som er sagt af nogle af ordførerne.

Det ærede medlem hr. H. K. Sørensen antydede muligheden af en ordning, hvorved den bundne opsparing kunne indbetales

i flere rater, f. eks. 10 eller 12, ligesom skatterne. Det ærede medlem var selv klar over de praktiske vanskeligheder herved; jeg tror dog, at ikke blot den vanskelighed vedrørende renten, som det ærede medlem antydede, vil spille en rolle, men også det forhold, at det i virkeligheden for de fleste tvangsopspareres vedkommende drejer sig om små beløb — mange af dem vil kun komme til at indbetale 100 kr. At dele dette beløb op i en række portioner tror jeg ikke der vil være nogen rimelighed i. Det er naturligvis rigtigt, at opsparingen vil volde visse vanskeligheder for nogle af de pågældende, men vi kan nu engang ikke komme igennem en for landet vanskelig tid, uden at der også bliver vanskeligheder for befolkningen.

Det ærede medlem hr. Gudiksen sagde, at det vistnok var for lidt, man tog fra de unge ugifte på landet; deri er jeg egentlig ikke uenig med det ærede medlem. Men lovforslaget er jo udtryk for et kompromis; det er det, man kunne blive enig om.

Det ærede medlem hr. Gudiksen nævnte et par andre spørgsmål, som jeg gerne vil sige lidt om. Det ene var det velkendte forhold, at yngre mennesker, der har erhvervet en virksomhed, hvadenten det er en landejendom eller en virksomhed indenfor byerhvervene, og som i de første år har en forholdsvis stor afdragsbyrde, kommer til at betale en forholdsvis stor skat i disse år, fordi man ræsonnerer som så, at nu har manden haft råd til at betale disse afdrag, og da han jo også må have levet, lægger man et sædvanligt privatforbrug ovenpå; derved kommer man til en forholdsvis stor indtægt. Men senere, når manden har betalt sine afdrag eller i hvert fald er kommet ned på en mindre afdragsbyrde, slipper han billigere; så har han fået penge fri, og dem kan han bruge til investeringer, som han kan afskrive. Jeg erkender, at der her i praksis ofte er en ulighed, men jeg finder anledning til at understrege, at det er ligningsmyndighedernes ret — efter min mening også deres pligt — at tage hensyn til dette forhold, og den, som har en stor afdragsbyrde i forhold til, hvad man må antage hans virksomhed kan afkaste, må naturligvis have et mindre privatforbrug end den, som har en lignende virksomhed, men som ikke betaler så store afdrag. Jeg